

**„És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk
mindeneknek, a kik nekünk adósok”**

Az Úr imája egy minta ima, amelyet az Úr adott nekünk, és megtalálható Máté és Lukács evangéliumában. Bár az Úr, amikor bevezette az imát, így szólt:

Máté 6:9a

„Ti azért így imádkozzatok...”

Lukács 11:2a

„Mikor imádkoztok, [ezt] mondjátok:”

És bár Lukács evangéliumában egyértelmű, hogy ezt az imát kifejezetten a tanítványok imádkozással kapcsolatos kérdésére adta válaszként:

Lukács 11:1b

„Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait.”

Sokan próbálják lebecsülni ezt az imát, és lényegében „csak példának” minősítik! Ez természetesen nem az egyetlen példa arra, hogy az Úr szavait lebecsülik. Ez egy szisztematikus erőfeszítés része, amelynek célja az Ő szavait és parancsait gyengíteni, hogy jelentőségüket lebecsüljék, és csupán egyfajta szép gondolatokká váljanak, amelyeket nem vagyunk kötelesek hűségesen követni. De testvéreim, ne kövessük el ezt a hibát: amit az Úr mondott, az a LEGFONTOSABB és a LEGJELENTŐSEBB, és mindig osztatlan figyelmünket kell szentelnünk neki! Amikor a király beszél, alattvalói hallgatnak! Ahogy az Úr sok helyen mondja: „A kinek van füle a hallásra, hallja” (Máté 11:15 és sok más helyen). Amikor az Úr beszél, FIGYELNÜNK kell és CSELEKEDNÜNK! Soha nem szabad

lebecsülnünk az Ő szavait, hanem a legnagyobb tisztelettel és figyelemmel kell kezelnünk őket, amire méltók! Tehát itt, amikor azt mondja: „Így kell imádkoznotok” és „Amikor imádkoztok, mondjátok”, figyeljünk oda, és az, amit Ő kért, hogy imádkozzunk, legyen része a saját imádságunknak! Nem „ismétlés”, ha minden nap elmondjuk azt az imát, amelyet az Úr adott nekünk! Ha így teszünk, vagyis minden szót szívünkéből mondunk, az a legjobb ima, amit imádkozhatunk! Miért? Mert az Úr adta nekünk, hogy hogyan imádkozzunk, és azt mondta, hogy „MONDD”! Ha azt mondta: „MONDD ezt az imát”, és én nem „mondom”, mert lebecsültem és azt gondolom, hogy én jobban tudom, akkor nyilvánvaló, hogy tévedek! Ki tudja jobban? Az Úr, aki azt mondta, hogy „mondd”, vagy én, aki nem vagyok hajlandó „mondani”? Bízunk az Úrban, abban, amit mond, és mondjuk! De teljes szívünkéből kell mondanunk, minden szót megfontolva, és nem csak úgy elsietve, miközben a gondolataink máshol járnak! Az ilyen imák értéktelenek. Az Úr imája a legjobb ima, ha megfontoljuk, amit mondunk, és komolyan gondoljuk, amit mondunk! És ez és minden más „ima” értéktelen, ha nem gondoljuk komolyan, amit mondunk, hanem csak beszélünk – ha csak a szánkat mozgatjuk, mint egy gép, miközben a szívünk és az elménk máshol jár. Az egyetlen imák, amelyek számítanak, azok, amelyek a szívből jönnek! És az Úr imája, amikor szívből mondjuk, komolyan gondolva, amit mondunk, a legjobb ima!

Most, amiről ebben a rövid cikkben beszélni akartam, az imádságnak csak néhány szava, a következők:

Máté 6:12

„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek;”

És Lukács 11:4

„És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindenknek, a kik nekünk adósok.”

Az imádságnak ez a része Márk evangéliumában is kiemelve van, egy másik összefüggésben:

Márk 11:25

„És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.”

Az imádság ezen részében Isten bocsánatát kérjük. De mint láthatjuk, ennek két része van, és Isten része a második! Az első rész a miénk. Először megbocsátunk azoknak, akik vétkeztek ellenünk, és csak azután fordulunk Istenhez, hogy megbocsássa a mi bűneinket! Nem fordítva! „ És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; **mert mi is megbocsátunk mindenknek, a kik nekünk adósok**” Megbocsátottunk azoknak, akik vétkeztek ellenünk? Ha igen, akkor Isten is megbocsát nekünk! Sokan azt gondolják, hogy a megbocsátás csak egy irányban folyik: Istennek kell megbocsátania nekünk, és az, hogy mi megbocsátottunk-e másoknak, vagy haragot tartunk-e irántuk, irreleváns! Az ő gondolkodásmódjuk, amely elég népszerű, így hangzik: „Isten, mint Atya, ebben a kegyelem korszakában, amelyben élünk, mindig megbocsát nekünk, bármi történjék is, feltételek nélkül, ha csak kérjük Őt, még akkor is, ha mi magunk nem bocsátunk meg másoknak.” De ez téves. Isten megbocsátásának vannak feltételei! A megbocsátása NEM feltétel nélküli. Valójában TELJESEN attól függ, hogy megbocsátottunk-e azoknak, akik vétettek ellenünk. Megbocsátunk? Megbocsátanak nekünk. Nem bocsátunk meg? Akkor nekünk sem bocsátanak meg! Ennyire egyszerű! Az Úr ezt nagyon világosan kifejezte, nem hagyva helyet semmiféle kétségnek, amikor az imádság végén, amelyet nekünk adott, így szólt:

Máté 6:14-15

„Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. **Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.**”

Választhatunk, hogy lebecsüljük-e Urunk szavait – ahogyan a hamis kereszténység teszi ezt és sok más dolgot –, vagy elfogadjuk őket úgy, ahogy vannak!

Drága testvéreim, az igazság az, hogy rengeteg adósságunk van, és minden nap titokban és nyíltan újabbakat halmozunk fel! Ennek nincs vége. Hatalmas adósságról beszélünk. Amit embertársaink tartoznak nekünk, amit velünk tettek, az semmi ahhoz képest, amit mi tartozunk Istennek! Tényleg azt akarjuk, hogy az igazságos bíró hatalmas adósságunkat megbocsátás nélkül hagyja? Természetesen nem! Ezért bocsássunk meg szívünkben másoknak, tudva, hogy az Istennek tartozunk sokkal, sokkal többel! És ha miután megbocsátottunk nekik, újra vétkeznek, bocsássunk meg nekik újra és újra! Ahogyan Isten is újra és újra megbocsát nekünk!

Az Úr ezt egy nagyon szép példázattal mutatta meg. A példázatok, mint a képek, nagyon élénken ábrázolják az üzenetet, és az Úr egy ilyen példázatot választott, hogy megmutassa: megbocsátanunk kell másoknak, hogy mi is megbocsátást nyerjünk. Olvassuk el:

Máté 18:23-35

„Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgálóival. Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, a ki tízezer talentummal vala adós. Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a mije vala, és fizessenek. Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. Kimenvén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala,

mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik. Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettébb megszorodának; és elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. **Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.**”

Mi olyanok vagyunk, mint az a szolga, aki hihetetlen, felbecsülhetetlen összeggel tartozik a királynak! 10 000 talentum ma körülbelül 4 milliárd dollár lenne! Van-e a földön bárki, aki ennyire eladósodott? És mégis, ez volt az adóssága ennek a szolgának, aki mindannyiunkat képvisel. És mit tett a király? Mindent megbocsátott neki! Lehetetlen, és mégis a király, kegyelme és irgalma által, megte ilyen az Istenünk! Ilyen a szíve! Tele irgalommal mindenki iránt, aki hozzá fordul! Ennek a szolgának volt egy társ, aki 100 dénárral tartozott neki. Mennyi volt az? Csak egy napi bér. Valójában semmi! De ahelyett, hogy irgalommal és kegyelemmel bánt volna társával – ami a király irgalmához képest csak egy csepp a tengerben –, nem bocsátott meg neki, hanem börtönbe vetette ezért a csekély adósságért! Olyan nagy volt az érzéketlensége és hálátlansága! Lényegében egyáltalán nem értékelte a királyt és irgalmát! Úgy bánt a király megbocsátásával, mintha a király tartozott volna neki, és köteles volt megtenni! Pontosan ezt tesszük ma sokan közülünk. Természetesnek vesszük Isten megbocsátását. „Isten kegyelme mindent elfed. Isten úgysis megbocsát! Nincs feltétel! Él, ahogy akarsz! Nincs gond! Csak bízz az Ő jóságában!” Mintha Isten egy gép lenne, amely köteles mindent megbocsátani, míg mi magunk a legcsekélyebb megbocsátást sem mutatjuk, és

haragot tartunk valaki ellen, aki szinte semmivel sem tartozik nekünk! Tehát, testvéreim, tegyük ezt egyértelművé magunkban! Ha nem bocsátunk meg másoknak, ISTEN SEM BOCSÁT MEG nekünk! Ahogy az imént olvastuk:

Máté 18:32-35

„Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. **Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.**”

Nincs tehát választás: szívünkben kell megbocsátanunk! Ha nem bocsátunk meg, nem fogunk megbocsátást nyerni! Ez nem opcionális, hanem kötelező! Csak azok nyernek megbocsátást, akik megbocsátanak! Ahogy Pál mondta:

Efézus 4:32

„Legyetek pedig egymáshoz jószágosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.”

Kolossé 3:13

„Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is;”

Összegezve tehát, amikor imádkozunk, mielőtt Istent bocsánatért kérnénk, vizsgáljuk meg a szívünket, hogy van-e valaki, aki bántott minket, és akit nem bocsátottunk meg, és bocsássunk meg nekik! Aztán kérjük Istent, hogy bocsásson meg nekünk is, ahogy Urunk mondta nekünk. Ő nagy örömmel meg fogja tenni!

Anastasios Kioulachoglou